

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010617
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818010617.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému Z. S., nar. XX.X.XXXX v G., okres K., trvale bytom Q., E. XXX/XX, trestne stíhaného pre prečin podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 13. marca 2019 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. novembra 2018, sp. zn. 3T/118/2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. novembra 2018, sp. zn. 3T/118/2018 bolo rozhodnuté tak, že obžalovaný Z. S. podľa § 285 písm. b) Tr. por. sa oslobodzuje spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza, č. k. 2Pv 334/18/3307-7, zo dňa 27.9.2018 pre skutok, obžalobou kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že si dňa 28.12.2017 v čase o 20,52 hod. cez internetový portál www.heureka.sk objednal chladničku s mrazničkou SIDE TO SIDE ELECTROLUX EAL 6140 WOU, výrobné číslo XXXXXXXXXXXXX, ktorá mu bola dňa 8.1.2018 v presne nezistenom čase doručená na Námestie slobody v Oslanoch, okres Prievidza, kde ju prevzal ním poverený zamestnanec, a to na základe predošlej telefonickojej dohody s dodávateľom, podľa ktorej taktiež obvinený prisľúbil za tento tovar zaplatiť vo večerných hodinách dňa 8.1.2018 bankovým prevodom na účet predávajúceho, k čomu ani po opakovaných výzvach nedošlo a pri kontaktovaní predávajúcim tohto opakovane uvádzal do omylu, že už ide zaplatiť, resp. že peniaze poslal na zlý účet, čím spoločnosti M + B, spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom Martina Rázusa 1284/62, Lučenec, IČO: 30 226 791, spôsobil škodu vo výške 1.049 eur, pretože skutok nie je trestným činom.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal prokurátor odvolanie v neprospech obžalovaného ihneď po vyhlásení rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Prokurátor odvolanie dodatočne písomne odôvodnil nasledovne:

„Rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 3T/118/2018-130 zo dňa 13.11.2018 bol obžalovaný Z. S. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora pre skutok v obžalobe právne posúdený ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom.

Predmetný rozsudok prvostupňového súdu nepovažujem vo vzťahu k výroku o vine za zákonný a dôvodný, preto bolo proti nemu ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podané odvolanie v neprospech obžalovaného.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že konaním obžalovaného nedošlo k naplneniu zákonných znakov žalovaného trestného činu, ale jedná sa o obchodno-právny vzťah. Súd nemal za dokázané, že obžalovaný uvádzal poškodeného do omylu v čase uzatvárania obchodno-právneho vzťahu, nakoľko nebolo preukázané, že by obžalovaný nemal v tom čase dostatok finančných prostriedkov na úhradu zakúpeného tovaru, pričom tento vypovedal, že finančné prostriedky mal a taktiež nebola vyvrátená jeho obrana, že za tovar zaplatil nezistenej neznámej osobe. Zároveň súd konštatuje, že síce je nesporné, že za tovar nebolo riadne a včas zaplatené, toto ale považuje len za zhodu následných okolností a uvádza, že nemá za preukázané, že týmto konaním sa obžalovaný na škodu cudzieho majetku obohatil.

S uvedenou argumentáciou súdu sa nemožno stotožniť, a to z nasledujúcich dôvodov:

Poukazujem na tú skutočnosť, že prvostupňový súd síce nevidí podvodný úmysel obžalovaného v čase uzatvárania obchodno-právneho vzťahu argumentujúc pritom tým, že nebolo preukázané, že by tento nemal dostatok finančných prostriedkov (pričom aj keby obžalovaný mal finančné prostriedky, tak to samo o sebe nemôže automaticky znamenať, že nemal v úmysle iného uviesť do omylu), prehliada pritom ale správanie sa obžalovaného pri preberaní tovaru a následne pri požiadavkách poškodeného na jeho zaplatenie, z ktorého toto zavinenie možno vyvodiť. Zavinenie totiž zahŕňa celú páchatelovu činnosť, ktorá bezprostredne súvisí so spáchaným trestným činom, a nemožno ju striktno dokazovať len konaním páchatela pred spáchaním skutku. Navyše, aj konanie obžalovaného pred prevzatím tovaru (zmena preberajúcej osoby, zmena spôsobu zaplatenia tovaru, prekvapivé dostavenie sa na miesto prevzatia práve v momente po prevzatí tovaru a tvrdenie o jeho následnom zaplatení neznámej osobe), ktorým vytvoril takú situáciu, že poškodený v dobrej viere tovar odovzdal bez prevzatia kúpnej ceny, nasvedčuje jeho pôvodnému úmyslu uviesť predávajúceho do omylu. Tento jeho úmysel je viditeľný aj v jeho ďalšom konaní, keď po prevzatí tovaru nereagoval na viaceré výzvy poškodeného na zaplatenie tovaru, absolútne neodpovedal na zasielané e-maily pri telefonických kontaktoch si opakovane vymýšľal rôzne výhovorky (zabudol, peniaze poslal na zlý účet a pod.) a nakoniec prestal dvíhať telefón. Všetky tieto okolnosti uviedol poškodený vo svojom výsluchu (a sčasti ich potvrdil aj samotný obžalovaný), pričom súd sa s týmito mimoriadne dôležitými skutočnosťami pri svojom rozhodnutí vôbec nevyšporiadal a len stroho skonštatoval, že nezaplatenie tovaru obžalovaným bolo len zhodou následných okolností. Ak súd nepovažoval túto výpoveď za dostatočne preukazujúcu zavinenie obžalovaného, bolo možné doplniť dokazovanie výsluchmi ďalších zamestnancov poškodenej spoločnosti, ktorí s obžalovaným komunikovali. Mám zato, že zo správania sa obžalovaného pri preberaní tovaru ako aj z jeho následného vyhýbania sa uhradeniu tovaru možno jednoznačne vyvodiť záver o jeho úmyselnom uvádzaní poškodeného do omylu s cieľom obohatenia sa na škodu jeho majetku.

K argumentácii prvostupňového súdu, že obžalovaný mal v čase objednania tovaru dostatok peňažných prostriedkov na jeho zaplatenie, a teda tu nemožno vidieť podvodný úmysel uvádzam, že uvedené vyplýva jedine z výpovede obžalovaného, ktorú si súd nekriticky osvojil a nevykonal žiadne ďalšie dokazovanie v tomto smere, ktoré by mohlo toto pre súd podstatné tvrdenie potvrdiť, resp. vyvrátiť (napr. zisťovanie disponibilných prostriedkov na účtoch obžalovaného a jeho obchodných spoločností). Navyše samotný obžalovaný na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v čase objednania predmetného tovaru realizoval veľké množstvo objednávok (do tomboly, na stavbu svojho rodinného domu) a teda mal zjavne vysoké výdavky, ktoré možno prevyšovali jeho príjmy a momentálne majetkové schopnosti.

Nesúhlasím taktiež s názorom prvostupňového súdu, že obžalovaný sa na škodu cudzieho majetku neobohatil, nakoľko táto skutočnosť je daná tým, že obžalovaný získal do svojej dispozície a vlastníctva tovar, za ktorý neuhradil kúpnu cenu. To, že tento tovar následne použil v ním organizovanej tombole a teda nemusel do tejto tomboly dávať zo svojho majetku iný tovar len v konečnom dôsledku znamená, že svojím podvodným konaním dosiahol stav, kedy nemuselo dôjsť k zmenšeniu jeho majetku.

S poukazom na vyššie uvedené navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne, v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), c), Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Prievidzi vo výroku o vine, a aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju tento znovu prejednal a rozhodol.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že zotrúva na písomných dôvodoch odvolania a navrhla rozhodnúť v zmysle petitu uvedenom v písomných dôvodoch odvolania s tým, že modifikuje dôvod zrušenia napadnutého rozsudku len podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. pre absenciu návrhov podriadeného prokurátora na vykonanie dokazovania. Obhajca obžalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por. na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť oslobodzujúceho výroku napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého oslobodzujúceho výroku rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z odvolania prokurátora a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že prokurátor v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietal správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru, že skutok, pre ktorý bola v prejednáwanej veci podaná obžaloba, nie je trestným činom, teda namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov, v ktorom pochybení videl podľa dôvodov odvolania prokurátor vadu v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

V súvislosti s odvolaním prokurátora namietanou správnosťou postupu pri hodnotení vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorne presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto odvolací súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa, okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel ku skutkovému záveru, podľa ktorého vykonané dôkazy v zmysle § 285 písm. b) Tr. por.

nepreukazujú, že skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, by bol trestným činom. Tento svoj záver okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyargumentoval nasledovne:

„Skutkom, popísaným v skutkovej vete podanej obžaloby, mal obžalovaný sa na škodu cudzieho majetku obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu, čím mal naplniť zákonné znaky prečinu podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dôkazy jednotlivo i súhrnne, z nich tak na samotnú výpoveď obžalovaného, ako i výpoveď svedka W., ale i samotnú výpoveď poškodeného, súd dospel k záveru, že konaním obžalovaného nedošlo k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu, pre ktorý bola na obžalovaného podaná obžaloba, ale ani žiadneho iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, ale že vo vzťahu medzi obžalovaným a poškodeným resp. jeho spoločnosťou M+B, s.r.o., Lučenec, išlo o obchodnoprávny vzťah. Zo žiadneho na hlavnom pojednávaní produkovaného dôkazu nemal súd preukázané, žeby obžalovaný uvádzal poškodeného do omylu v čase uzatvárania obchodného vzťahu, že tovar chce nakúpiť a za tento tovar aj riadne a včas zaplatiť, nebolo žiadnym dôkazom produkovaným na hlavnom pojednávaní preukázané, žeby obžalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov na úhradu zakúpeného tovaru v čas jeho zakúpenia a dodania, z výpovede samotného obžalovaného vyplýva, že mal pripravené potrebné finančné prostriedky v sume zodpovedajúcej úhrade kúpnej ceny. Vzájomnou dohodou obžalovaného a zástupcu poškodenej spoločnosti - poškodeného bolo dohodnuté, že za tovar bude zaplatené dodatočne, i keď skutočne k zaplateniu dodaného tovaru nedošlo tak, ako znela dohoda - večer na účet, žiadnym iným dôkazom nebola vyvrátená obrana obžalovaného, že v omyle za ten tovar zaplatil nezistenej nesprávnej osobe. V tom čase však, podľa názoru súdu, došlo už k prevzatíu dispozičného oprávnenia obžalovaného nad daným tovarom, prevod vlastníckeho práva bol ukončený. Žiadnym produkovaným dôkazom na hlavnom pojednávaní súd nemal preukázané, žeby obžalovaný na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, žeby niekoho uviedol do omylu, tovar bol určený ako cena do tomboly, tam aj bol skutočne použitý. Je síce nesporné, že za tovar nebolo včas uhradené spôsobom, ako boli dodatočne so súhlasom poškodeného pri jeho odovzdaní dohodnuté, večer na účet, v čase konania obžalovaného však žiadnym dôkazom nebolo preukázané, žeby tento úmysel zo strany obžalovaného tam nebol a len zhodou následných okolností k tomu nedošlo. Podľa názoru súdu išlo o obchodnoprávny vzťah, ktorý bol nakoniec vyriešený dňa 15.8.2018, kedy obžalovaný po tom, čo zistil, že osobou, ktorej za tovar platil, nie je poškodený, za tovar aj zaplatil. Napokon je potrebné zdôrazniť, že pri rozhodovaní nemôžu súdy prehliadať tú skutočnosť, že možnosť využiť trestnoprávny prostriedok ochrany nesmie byť natoľko jednoduchá a bežná, aby pre oprávnené subjekty bolo najvýhodnejšie celkom rezignovať na aktívnu ochranu ich práv a záujmov v takej miere, ktorú od nich treba rozumne vyžadovať. Takýto stav by totiž odporoval zásade „ultima ratio“ (krajný prostriedok).“

Na základe preskúmania veci, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú žiadne vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii zásady trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“. V konečnom dôsledku odvolací súd konštatuje, že podľa vyššie citovaného konkrétneho obsahu odôvodnenia odvolania, prokurátor ani nenamieta postup okresného súdu rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha iného hodnotenia dôkazov a nariadenia okresnému súdu zo strany odvolacieho súdu vyvodiť iné skutkové závery (záver o vyvedení preukázania uvedenia poškodeného do omylu v otázke úhrady za dodaný tovar s úmyslom obohatiť seba na škodu majetku poškodeného), ktorej požiadavke odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže nemá právomoc udeľovať súdu prvého stupňa záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z dôkazov vyvodiť).

S poukazom na citovaný obsah časti odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu sa okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vypořiadal s okolnosťami významnými pre rozhodnutie a v zásade dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, uvedeným v dôvodoch odvolania prokurátora, pričom argumentácia okresného súdu má úplnú oporu v obsahu vykonaného dokazovania.

V súvislosti s otázkou, či výsledky vykonaného dokazovania preukazujú úmysel obžalovaného uviesť poškodeného do omylu v zmysle § 221 ods. 1 Tr. zák., výsledky vykonaného dokazovania preukazujú, že obžalovaný existenciu takéhoto úmyslu v čase činu popiera, pričom bolo práve úlohou obžaloby (nie súdu) v kontradiktórnom konaní vyvrátiť túto obranu obžalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd vo vyššie citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku jasne, zrozumiteľne a logicky vysvetlil, prečo nemal existenciu takéhoto úmyslu obžalovaného preukázanú. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za zásadný argument okresného súdu, podľa ktorého z vykonaných dôkazov vyplývajúce majetkové pomery obžalovaného vylučujú reálnosť úmyslu obžalovaného nezaplatiť za nakúpený tovar, keďže obžalovaný si musel byť vedomý vymožitelnosti splatnej pohľadávky z jeho majetku v prípadnom civilnom procese. Pokiaľ prokurátor v dôvodoch odvolania namietal nepreukázanie bonity obžalovaného uhradiť kúpnu cenu za nakúpený tovar a toto nepreukázanie bonity obžalovaného vytýkal súdu, túto námietku odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, nakoľko majúc na zreteli zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“ v tomto smere ležalo dôkazné bremeno práve na prokurátorovi, ktorý svoje dôkazné bremeno v tejto otázke a v tomto kontradiktórnom konaní celkom zjavne neuniesol.

Za celkom správny považoval odvolací súd aj právny záver okresného súdu, podľa ktorého v danom prípade nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že by poškodenému vôbec vznikla škoda. Podľa definície pojmu škoda sa škodou rozumie to, o čo sa zmenšil majetok poškodeného. V danom prípade v dôsledku prevodu vlastníckeho práva poškodeného ku chladničke na obžalovaného a v dôsledku nezaplatenia kúpnej ceny za chladničku obžalovaným vzniklo poškodenému majetkové právo, teda súdne vymáhateľná splatná pohľadávka poškodeného voči obžalovanému vo výške kúpnej ceny za chladničku. Keďže z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by obžalovaný nedisponoval majetkom, z hodnoty ktorého by bolo možné účinne vymôcť celú vyššie uvedenú pohľadávku, nie je možné dospieť k dôvodnému záveru, že reálna všeobecná hodnota uvedenej pohľadávky by bola nižšia, ako nominálna hodnota kúpnej ceny predmetnej chladničky. Preto vznikom majetkového práva, vznikom splatnej pohľadávky poškodeného na zaplatenie kúpnej ceny obžalovaným, nedošlo k zmenšeniu majetku poškodeného. Jedine v prípade, že by reálna hodnota majetkového práva, ktorým je pohľadávka, bola nižšia, ako nominálna hodnota takejto pohľadávky, čo v danom prípade nebolo vykonaným dokazovaním vôbec preukázané, by bolo možné vyvodiť záver o vzniku škody na majetku poškodeného tak, ako to má na zreteli ustanovenie § 221 ods. 1 Tr. zák.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok okresného súdu netrpí vadami v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., aplikácie ktorého ustanovenia sa prokurátor v tomto odvolacom konaní domáhal v dôvodoch svojho odvolania.

Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných ďalších väd, v odvolaní prokurátora nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,

l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobrať na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávacom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.